

REBECCA EDGREN ALDÉN

VITA SKUGGOR

SPÄNNINGSROMAN I
SKÄRGÅRDSMILJÖ

Romanus & Selling

REBECKA EDGREN ALDÉN

Vita skuggor

ROMANUS
& **SELLING**

TIDIGARE UTGIVNING AV REBECKA EDGREN ALDÉN

Svarta segel (2022)

Röd augustimåne (2023)

Blå skymning (2024)

TIDIGARE UTGIVNING PÅ ANNAT FÖRLAG

Skriet från kärnfamiljen (med Tinni Ernsjö Rappe, 2009)

Den åttonde dödssynden (2015)

Och blomstren dö (2017)

Deadline (2020)

Isabella (med Isabella Löwengrip, 2021)

Romanus & Selling

Box 3159, 103 63 Stockholm

info@romanusochselling.se

www.romanusochselling.se

ISBN 978-91-89501-77-5

Copyright © Rebecka Edgren Aldén 2025

enligt avtal med Grand Nordic Agency AB

Omslag: Maria Sundberg

Tryck: ScandBook, EU 2025

Första tryckningen

Till mina två systrar Cecilia och Sofia

Prolog

NÄR DE KOMMER fram ekar skriket över sundet. Annika har aldrig hört något så hjärtskärande och försöker lokalisera ljudet. Det måste komma från skärgårdsbåten som ligger fastkilad mellan några stenar i vattnet. Eftermiddagsbrisen är svag och temperaturen har stigit. Solen står fortfarande högt på den klarblå himlen och en svag lukt av bensin svävar i luften. Medan Markus sakta kör närmare sträcker sig Annika efter radion.

”Sweden Rescue, Sweden Rescue, Rescue Cecilia är framme vid olycksplatsen, mellan Brändö och Harö, Storö. Vi verkar vara först på plats”, säger hon.

”Bra, kan vi få en vindruterapport?” säger räddningsledaren i andra ändan.

Annika tar in det hon ser, samtidigt rör sig Simon fram mot fören. Skriket ligger hela tiden som en matta över scenen.

”Det är två båtar. Ett mindre skärgårdsfartyg, M/S Gustaf III, och en motorbåt, en daycruiser, skulle gissa på sex, sju meter”, börjar hon. ”Båda har gått på grund, kanske har de krockat. Motorbåten ligger uppe på land, på sidan, den tycks ha kastats upp dit.” Herregud, det ser illa ut, tänker hon, men försöker hålla rösten stadig och lugn när hon fortsätter. ”Passagerarbåten har också gått på. Den ligger mot några stenar i vattnet. Det är oklart hur många personer som är inblandade,

eller hur många som är skadade. Och så är det någon som skriker från skärgårdsbåten”, lägger hon till.

Det knastrar till i radion.

”Tack för rapport, det är andra på väg. Era kolleger från Dalarö är där inom någon minut. Skulle ni kunna sätta i land någon som kontrollerar motorbåten, medan en av er tar sig ombord på skärgårdsbåten och kollar läget där.”

De vill veta hur många skadade det är, eller hur många döda, tänker Annika och sväljer. Högt säger hon ”uppfattat” medan Markus kör så nära land han kan. Skriket tonar ut och tystnaden tar över. Simon får tag i sin VHF-radio och nickar åt dem, innan han hoppar ner till en av stenarna vid strandkanten.

”Jag kollar motorbåten”, säger han och vinglar över det hala underlaget.

Annika följer Simons ryggtafva när han tar sig upp på ön där motorbåten ligger.

”Kan du ta dig ombord om jag gör fast båten?” säger Markus. ”Jag kommer efter, okej?”

I samma ögonblick återkommer skriket i full styrka, som om någon pausat för att ta sats, och Annika får bråttom att hämta sjukvårdsväskan.

Över radiokanalen hör hon hur det pågår en febril aktivitet hos Sjö- och flygräddningscentralen, JRCC. Flera enheter rapporterar in, och räddningsledaren samordnar och skickar ut order i ett ständigt tjatter. Snart kommer de andra att vara här, tröstar hon sig, medan hon häver sig upp mot skärgårdsbåtens akter. VHF:en hänger på flytvästens ena axel, hennes kontakt med Markus. På den andra hänger Rakel-radion.

Det första hon ser när hon kränger sig över relingen är en äldre kvinna i en rosa klänning som ligger på däck. Ögonen är slutna, men hon stönar svagt. Uppenbarligen vid liv. Intill hukar en ung kvinna, mascaran har smetats ut och skapat ett

fläckigt mönster över kinderna. Några hårtestar har slitit sig ur den uppsatta festfrisyr. Annika kontrollerar snabbt den äldre kvinnan, bedömer att hon är okej och reser sig för att gå vidare.

”Ni måste hjälpa henne”, säger den yngre.

Några andra sitter på en bänk intill, också de är festklädda. De ser chockade ut, några av dem gråter stilla. Det viktigaste nu är att få en överblick, hon kan inte stanna hos någon som inte har livshotande skador.

”Vi ska, jag lovar”, säger Annika vagt och passerar kvinnan på däck och går in i salongen.

På golvet ligger krossat glas och något som ser ut som kanapéer. Människor håller om varandra, vissa gråter tyst, andra stönar eller stirrar bara ut i tomma intet. Ingen tycks avsvimmad i alla fall.

Annika skannar av alla hon ser. Vet att de måste göra någon form av triage och avgöra vilka de ska hjälpa först. Det är inte alltid de som skriker högst som behöver mest hjälp, därför letar hon efter de som ligger tysta. Där är risken stor att det är en allvarlig skada.

”Hjälp mig”, säger en man som håller om sin arm.

”Vi ska hjälpa”, säger hon, men fortsätter framåt. Adrenalin pumpas genom hennes ådror. Fan att Nadia inte är med, hon hade styrt upp det här på nolltid. Tänk om hon missar någon avgörande detalj. Tänk om någon är allvarligt skadad, kanske döende.

VHF:en sprakar och hon hör Markus röst.

”Annika, vad ser du? Jag behöver rapportera in.”

Hon sväljer ner känslan av otillräcklighet.

”Det sitter, ligger och ja, står folk överallt”, säger hon lågt och ser sig om. ”Flera är skadade, men jag har hittills inte sett någon allvarligt skadad. Det verkar vara ett festsällskap av något slag. Måste vara minst trettio, fyrtio personer här.”

En flicka i femårsåldern springer gråtande emot henne och ropar efter mamma, hon blöder från ett sår i pannan. Precis när hon kommer fram, hinner en kvinna med uppspärrade ögon dit, och fångar upp henne. Annika ler tacksamt mot henne, men hon får inget leende tillbaka.

”Ni måste hjälpa oss, jag tror att min mamma har brutit handleden.”

”Absolut. Sjukvårdare är här alldeles strax. Låt mig bara ...”

”Nu, ni måste komma nu! Hon har ont”, skriker kvinnan och flickan i hennes famn börjar gråta hysteriskt.

”Ja, visst, jag ska bara kolla här borta, jag kommer snart till er”, lovar Annika. Ett armbrott är allvarligt, men inte livshotande. Hon får inte missa någon som är värre dären.

När hon kommer till andra änden av salongen håller hon på att springa rakt på Simon, som precis kliver in genom dörren från fören.

”Jag har kollat övre däck och här framme, det är mest skrapår och enklare stukningar. Dalarö är på plats, de tog motorbåten så jag tänkte hjälpa dig”, säger han snabbt. ”Vi måste få tag på någon ur besättningen, hitta en passagerarlista och fastställa antal passagerare.”

Någonstans i bakhuvudet minns Annika att det är så man gör. Kontrollerar att alla är på plats. Någon kan ligga i vattnet, eller ha irrat i land med en svår skada, om de svimmar i skogen och inte blir hittade kan det innebära livsfara.

Utifrån hörs ett dånande ljud, hon sneglar genom fönstren och ser att det är Sjöfartsverkets helikopter. Genom den bärbara Rakel-radion på axeln smattrar kommunikationen mellan räddningsledaren och de andra enheterna, rapporterna kommer i en strid ström, hon fattar inte hur någon kan ta in allt och få en överblick.

I nästa stund dyker mer räddningspersonal upp och axlarna

sjunker. Annika känner igen brandkårens uniformer, och några av kollegerna från Dalarö och Kustbevakningen. De har med sig sjukvårdspersonal som fort tar sig fram mellan de skadade. En man från Kustbevakningen pratar med någon som ser ut att vara kapten på båten.

Simon drar henne med sig dit. Mannen från Kustbevakningen hälsar snabbt och viftar med ett papper.

”Jag har fått tag på passagerarlistan. Båten är hyrd av familjen Karlgren, för transport till och från Möja.”

I samma ögonblick rycker någon tag i Annikas ena arm. När hon vänder sig om upptäcker hon en kvinna i femtioårsåldern. Ögonen är vidöppna och rödkantade. Greppet om armen är hårt, och de målade naglarna gräver sig in i hennes hud.

”Det ligger någon inne på toaletten!” skriker hon. ”Ni måste hjälpa oss. Vi kan inte öppna dörren, han blockerar den och svarar inte när vi ropar.”

En snabb blick på Simon, och sedan ger de sig av efter kvinnan. Hon inser att ingen av dem har hunnit kontrollera toaletterna. När de svänger in i det lilla kaklade utrymmet möts de av två bås med toaletter, på motsatt vägg hänger två handfat. En fläckig spegel är uppsatt ovanför.

En man står vid det närmaste handfatet, stora svettfläckar har brett ut sig under armarna på den blå skjortan. Han pekar mot golvet med vidöppna ögon. Två ben sticker ut under dörren.

Simon skyndar fram och känner på handtaget, det är inte låst, men mycket riktigt går det inte att öppna. Med gemensamma krafter skjuter de upp dörren, och mannen där bakom glider undan och blir synlig. Han ligger orörlig på rygg, till synes livlös, i en vit skjorta med en blå slips och ett par mörka kostymbyxor. Huden är blek och ögonen slutna. Annika sjunker ner vid hans sida, och letar efter tecken på att han andas.

Han måste ha fallit väldigt olyckligt.

”Hallå”, försöker hon.

Han svarar inte, hon lossar slipsen och knäpper upp knapparna i skjortan. Hans hud är sval och han reagerar inte på hennes beröring.

”Han behöver hjälp omedelbart, kalla hit sjukvårdare”, säger Annika och ser upp på Simon som skyndar ut i korridoren.

Medan hon väntar på hjälp skakar hon mannen lätt.

”Hallå, hör du oss?”

Ingen reaktion, heller ingen andning. Hon kommer upp på knä och placerar sina handflator mot mannens bröstkorg och trycker till. I huvudet spelas låten ”Stayin’ alive”, och hon försöker hålla takten till sången, som hon lärde sig på sin första livräddningskurs, medan hon rytmiskt ger mannen bröstkompressioner. Det är trångt i det lilla utrymmet, svårt att få svängrum och hon blir snabbt svettig under flytvästen.

En kvinnlig sjukvårdare blir synlig i dörröppningen.

”Bra jobbat, jag tar över nu”, säger hon. ”Det är för lite plats här inne. Hjälp mig flytta honom.”

Med Simons hjälp får de ut mannen så att han hamnar på golvet utanför båsen, framför handfaten. Mannen med svettfläckar trycker sig mot väggen och ser fortfarande skräckslagen ut.

”Det ser inte bra ut”, säger sjuksköterskan, ”du fortsätter med bröstkompressionerna”, säger hon och pekar på Simon. ”Jag tar hand om defibrillatorn.”

Simon gör som hon säger medan sjuksköterskan kontrollerar mannens luftvägar genom att försiktigt vända bak hans huvud och öppna hans mun. Annika noterar till sin fasa hur sjuksköterskans hand färgas röd av blod.

Hon sväljer och känner hur hennes eget hjärta dunkar hårt medan hon ser på. Mannen ger inte ifrån sig några livstecken.

Hon tänker på motorbåten som låg uppkastad på land, personerna ombord är förmodligen i ännu värre skick. Hon är lättad över att det inte var hon som behövde möta den synen. Hur mycket hon än grubblar får hon inte grepp om olyckan. De måste ha försökt väja för varandra innan krocken, och därefter gått på grund. Men kraften som krävs för att en båt ska köra upp hela vägen på land är enorm. Motorbåten måste ha kört väldigt fort.

”Han behöver omedelbart komma till sjukhus”, säger sjuksköterskan. ”Hämta några av mina kolleger.”

Annika vänder om och ska precis kliva ut genom dörren när hon möter mannen från Kustbevakningen.

”Stackars satar, visste du att det är ett bröllopssällskap?” säger han och något rör sig inom Annika, hon ska precis formulera tanken högt när mannen fortsätter: ”Låg han här inne på toaletten? Honom missade jag att räkna. I så fall är det en extra person ombord. Inte fyrtiosex, utan fyrtiosju passagerare. Det är en person för mycket. Vem kan det vara?”

FYRA DAGAR TIDIGARE

DAG I: 6 AUGUSTI

Annika

HJÄRTSLAGEN BRUSAR I öronen och benmuskelnerna krampar. Trots att Annika känner blodsmak i munnen tar hon sats och rusar den sista biten av stigen upp mot tomten. Hon stannar flåsande på berghällen mellan hennes och mormors hus. Fan, det märks att det var ett tag sedan hon sprang. Hon böjer sig fram, vilar händerna på låren, försöker fylla lungorna med nytt syre medan hon väntar på att pulsen ska lugna sig.

Det är en vacker morgon. Sundet framför henne ligger stilla, det är ännu inga båtar ute. På andra sidan skymtas Sollenkroka brygga. Hon kikar på pulsklockan, klockan är bara kvart över sju, hon behöver inte åka in till stationen än på ett tag.

”Jaså, så du är uppe och springer?”

Hon vänder sig om, mormor står i altandörren med en kopp i handen. Annika drar in ny luft innan hon svarar.

”Det var dags, har ju inte hunnit på länge.”

”Nej, man har ju knappt sett dig, du åker tidigt och kommer hem sent. Att det var så mycket att göra på jobbet så här i semestertider. Vad hände med nyhetstorkan på somrarna, som de alltid pratar om?”

Annika stryker handen genom det korta håret och ler mot mormor. I hennes fall har det inte varit någon brist på jobb på redaktionen. Och hon har inte haft något emot att ha mycket att

göra heller. Det har hjälpt till att hålla saknaden efter Jens borta.

En svag bris från vattnet kyler ner henne och hon lägger armarna om kroppen.

När nyhetschefen hörde att det var Annika som för drygt tre veckor sedan larmade polisen om drogerna inne på en fest på Sandhamn, ville han att hon skulle skriva en uppföljning, trots att hon vanligtvis mest redigerar. Annika var egentligen på Sandhamn för att leta efter sin lillasyster Sofie, som arbetade för pr- och eventbyrån som ordnade festen. Razzian på Seglarhotellet ledde till stora rubriker, och artiklarna blev riktiga klickmagneter. Förstås bidrog de många gripna kändisarna till intresset. Hur kändisvärlden göder gängen och knarkhandeln har sedan dess flitigt debatterats i en rad olika sammanhang, både i tv, radio, dagstidningar och sociala medier.

Uppföljningen hon har jobbat stenhårt med den senaste veckan handlar om drogerna i Sveriges största sommarparadis, hon och hennes kolleger har skrivit om bland annat Gotland och Båstad. Polisen kunde bekräfta att tillslagen där har varit rekordmånga, mängder av kokain och ecstasy, men även amfetamin och cannabis, har beslagtagits. I morgon släpps första delen i serien de döpt till *Drogerna i semesteridyllen*.

”Har du druckit kaffe? Jag har nybryggt annars”, säger mormor och viftar med sin kopp.

Annika överlägger med sig själv.

”Okej, jag kan ta en snabb kaffe.”

Tröjan klibbar mot kroppen när hon en stund senare står intill mormor inne i hennes kök. Andningen är tillbaka till det normala, men hon eftersvettas fortfarande efter det hårda intervallpasset. Kaffet smakar ljuvligt och hon känner hur hungrig hon är.

”Ska jag göra en smörgås till dig också?” undrar mormor som om hon har sett rakt igenom henne.

”Du behöver inte ...”

”Struntprat, jag vill.”

Annika lutar sig mot diskbänken och dricker upp kaffet medan mormor rotar i kylskåpet efter smör och ost. Med kärleksfull blick betraktar hon sin mormor, hon är verkligen världens bästa. Men hon tycks ha krympt det senaste året, ryggen är krum och håret vitt och lockigt. T-shirten, som hon fått av Simon, pryds av Rod Stewart och går en bit ner över rumpan på jeansen. Om hon anstränger sig kan hon ana doften av mormors hudkräm från Elizabeth Arden. Närheten gör henne en aning gråtmild när tröttheten efter morgonens träning och veckans många timmars jobb hinner ikapp henne. Den landar tung i kroppen, och saknaden efter Jens överväldigar henne. Så länge hon har något att göra kan hon hålla den stängen, men nu får tanken på honom ögonen att svämma över. Diskret stryker hon bort en tår från ögonvrån så att inte mormor ska se. Men hon märker förstås och vänder sig om, lägger en hand på hennes arm.

”Du, ska du inte ringa honom i alla fall?”

Annika skakar på huvudet. Nej, det kan hon inte, inte när det är så här mellan dem.

”Hm, men hur går det med Sofie då? Vad gör hon på dagarna?” Hon frågar mest för att hon vill byta ämne.

”Ja, du.” Mormor sneglar mot vardagsrummet, bortanför det finns de två sovrummen, varav ett numera bebos av Sofie. ”Jag trodde att det skulle bli bättre när hon bröt sig loss från den där hemska arbetsplatsen, men helt ärligt vet jag inte. Hon ligger mest inne i gästrummet och stirrar in i väggen.”

”Äter hon någonting?”

”Knappt.” Mormor himlar med ögonen.

Lillasystern har bott hos mormor större delen av tiden sedan razzian på Seglarhotellet i Sandhamn. Mitt i tumultet greps även Sofie av polisen, något som förstås skakade om

henne rejält. Det visade sig att hon och hennes kolleger tagit narkotikaklassade tabletter. Inte för att festa, utan för att orka med det hårda tempot som rådde på pr- och eventbyrån. Ilskan blossar upp när Annika tänker på Sofies chef Emanuel Svärd. Vilken jävla idiot och slavdrivare han verkar ha varit. Annika kände knappt igen sin syster när hon hittade henne på Sandhamn.

”Jag är orolig för henne”, säger hon till mormor. ”Men nu när den här artikelserien är klar, hinner jag kanske hänga lite mer med henne.”

”Hur tror du hon kommer reagera på artiklarna då?”

Just den frågan har legat och malt inom Annika ända sedan hon fick uppdraget. Redan några dagar efter razzian frågade hon om Sofie ville ställa upp på en intervju, inte med henne förstås, utan med någon av hennes kolleger. Men Sofie sa blankt nej, och efter det har de inte pratat, varken om tidningarnas skrivelser eller den pågående förundersökningen mot hennes tidigare chef.

Av olika skäl har Annika inte berättat för systern vad det är hon jobbat med så intensivt på Kvällstidningen senaste veckan. Till hennes försvar har de knappt setts. När Annika åker på morgonen ligger Sofie och sover, och när hon kommer hem är det oftast likadant.

Sofie skulle bli vansinnig om hon kände till artiklarna.

”Jag kan ju inte låta bli att skriva om det bara för att hon råkade jobba där”, säger Annika och mormor nickar tyst och räcker henne smörgåsen. ”Tack snälla.” Hon tar emot den och sneglar på klockan. ”Nej, nu måste jag in och duscha, så jag hinner till morgonmötet på stationen.”

Det knarrar inifrån vardagsrummet, Annika tittar dit. Oskar hoppar ner från soffan och kommer svassande ut till dem i köket. Han stryker sig mot hennes ben och jamar uppfordrande. Hon

böjer sig ner och klappar honom på huvudet, katten kisar med ögonen och trycker hakan mot hennes hand.

”Men även om det är tufft för henne nu är det ändå bra att hon slapp ur det där”, säger mormor. ”Hon ska vara glad att du och Simon ringde polisen den där kvällen.”

En duns hörs bakom dem, Oskar skjuter rygg av det plötsliga ljudet och flyger iväg som ett svart streck, Annika svänger runt. I öppningen till vardagsrummet står Sofie. Hon är blek, trots att hela sommaren snart har förflutit, håret är uppsatt i en slarvig tofs. Under ögonen avtecknar sig mörka skuggor.

”Va? Var det du som ringde polisen?” frågar Sofie.

Annikas kinder hettar. Fan också. Det blev aldrig något bra tillfälle att berätta det. Sofie trodde nog att det var en olycklig slump att polisen kom och avbröt deras stora tillställning.

Mormor lägger ifrån sig osthyveln hon fortfarande har i handen.

”Men Sofie, är du redan vaken?”

Sofie slutar inte titta på Annika. Armarna är hårt slingrade runt den tunna kroppen.

”Var det så? Var det du som ringde polisen?”

Annika ser vädjande på sin syster.

”Ja, men det är väl klart att jag ringde Jens när jag såg vad som hände.” Framför sig ser hon de fyra männen i uppknäpta skjortor och stirriga ögon inne på hotellrummet, linorna på bordet framför dem. ”Du var ju där, vad skulle jag ha gjort?”

”Men för i helvete, varför har du inte sagt något?” Sofies röst åker upp en oktav.

Annika skakar på huvudet, letar efter en bra förklaring.

”Jag borde väl ha gjort det, men jag tänkte att du skulle bli arg, att du hade så mycket annat ...” Hon pausar, letar efter orden.

”Klart som fan att jag blir arg! Fattar du hur det var för mig?” Sofie slår ut med händerna. ”Jag blev bortförd av polisen, jag

fick åka polisbåt in till polisstationen i Nacka för förhör! Jag satt i flera timmar, det var vidrigt och jag var så rädd ... Och så var det du, min egen syster, som ringde och tjallade.”

”Tjallade? Men herregud, vad skulle du själv ha gjort?”

”Ja, inte satt dit min syster i alla fall! Men det är så jävla typiskt dig, fröken präktig.”

”Präktig? Det handlar inte om ...”

”Du tror att du är så jävla mycket bättre än mig. Så har det alltid varit.”

Annika borde ha sagt något.

”Jag är så jävla trött på dig, du tänker inte efter en enda jävla sekund”, fortsätter Sofie. ”Hade du en endaste tanke på hur det var för mig? Nej, så klart inte. Du ville bara vara duktig.” Sofie hämtar andan. ”Och göra det rätta”, det sista säger hon medan fingrarna gör små kaninöron i luften. ”Men sedan är du för feg för att stå för det du har gjort.”

Feg. Där dök ordet upp igen. *Du är så jävla feg!* I huvudet kan hon höra hur Jens skriker efter henne.

Sofie böjer sig ner och plockar upp en bag som står på golvet intill hennes fötter. Först nu noterar Annika att Sofie är fullt påklädd. Mormor tycks också lägga märke till det, för hon tar några kliv fram.

”Men lilla Sofie, ska du åka någonstans? Varför har du packat väskan?”

”Jag ska tillbaka till stan, nu slipper du mig.”

”Men inte vill jag slippa dig ...”, säger mormor och vrider sina händer.

”Så kan du och ditt duktiga barnbarn här hänga ifred”, säger Sofie hårt och slänger upp bagen över axeln.

Annika vet inte vad hon ska säga, hon står tyst och betraktar sin arga lillasyster medan hon stampar iväg mot hallen.

Mormor rusar efter henne.

”Men inte ska ni skiljas som ovänner, kan ni inte prata om det?”

”Jag har inget att säga till henne”, säger Sofie och blänger bak mot Annika, så vänder hon sig om mot mormor, stryker handen över hennes kind, hennes röst blir mjukare. ”Men tack för att jag fick bo här.”

”Men så klart”, säger mormor och ger henne en kram. ”Du är alltid välkommen, det vet du.”

Sofie mumlar något medan hon lösgör sig från mormor. Hon tvekar en sekund med ryggen fortfarande vänd mot Annika, så sträcker hon handen mot handtaget och trycker upp dörren. Utan att se sig om kliver hon ut, och snart slår dörren igen med en smäll bakom henne.

Lila

DET ÄR INSIKTEN om att någon står vid hennes säng som väcker henne. Lila kastas ur sin djupsömn och slungas mot ytan, men når inte ända fram. Istället fastnar hon svävande i det grå mellanrummet mellan dröm och vakenhet, medan förnimmelsen av den mörka gestalten vid fotändan förlamar henne. Skräcken stegras när den kravlar sig upp i sängen, kryper över benen för att slutligen landa på hennes bröstkorg. Tyngden gör det svårt att dra ner luft i lungorna, det är som att andas genom ett sugrör. Paniken växer, hon försöker lyfta armarna för att knuffa bort vad det nu är som sitter över henne, men hon kan inte röra sina armar. Hon gör ett nytt försök med benen. Hjärnans signaler rusar genom synapserna och beordrar dem att sparka och vrida sig, men de lyder inte. De är som förstenade. Dunklet sänker sig över henne, blir till ett kompakt mörker och hon sjunker allt djupare ner i rädslan.

Någonstans i bakhuvudet viskar en röst: *Snart är det över, snart är det över.*

Några sekunder senare släpper varelsen taget, tyngden försvinner och Lila kan återigen röra sig. Hon drar efter luft, känner hur syret strömmar in genom näsan och munnen och hon dricker det som om det vore vatten och hon hade vandrat i öknen i flera dagar.